

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Karla van 't Wout - Kleen

Geboortedatum: 30 april 1958

Geboorteplaats: IJsselmuiden

Beroep: zorgcoördinator op woonlocatie voor verstandelijk gehandicapten

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Ik werk op een woonlocatie met negen bewoners. Ik stuur een team aan van verzorgenden en ben eindverantwoordelijk voor de zorg in de woning. Het gaat hier om mensen met een verstandelijk niveau gelijk aan dat van een kind van zes tot acht jaar. Zij gaan overdag naar de dagbesteding. In de woning hebben zij een soort appartement. Er zijn gezamenlijke maaltijden en dergelijke.

Mijn zorg was vanaf het begin van de coronaperiode dat er meer gaande was dan alleen een epidemie. De maatregelen waren zo drastisch en de berichtgeving zo agressief dat dit bij mij veel wantrouwen opwekte. Dat is met name de reden waarom ik hier zit. Ik vind dat er veel paniek gezaaid wordt. Ik zie het in mijn omgeving en dan met name op mijn werk. De bewoners van onze locatie worden hier bang en onzeker van. Ze raken hun structuur kwijt. Ik zie het ook bij mijn eigen schoonmoeder die al driekwart jaar niet aangeraakt wil worden.

Toen in februari 2020 de eerste berichten ons land bereikten over het coronavirus, was ik gelijk alert. De berichtgeving deed mij veel denken aan 2009 toen het Mexicaanse virus ofwel het SARS virus ons land bereikte. Ook toen kregen wij in de woning veel beschermende middelen aangeleverd en werd ons dringend verzocht ons te laten vaccineren. Deze vaccinatie heb ik geweigerd omdat ik eigenlijk nooit ziek ben en ik niet de ernst van dat virus deelde.

Nu in maart het coronavirus ons land bereikte en we beelden voorgeschoteld kregen uit andere landen over de ernst van dit virus, was ik in eerste instantie wel onder de indruk, maar al snel veranderde dat gevoel en kreeg ik meer het gevoel dat er meer aan de hand was. Ik kan niet direct een reden geven voor mijn argwaan maar het was er en het is er nog steeds. De manier van berichtgeving vond ik vanaf het begin agressief en angst en paniekzaaierij. Dit was allemaal nog in mijn privé omstandigheden.

Echter toen de eerste lockdown werd ingesteld, had ik daar in mijn werk direct mee te maken. Bewoners die overdag allemaal naar dagbesteding gaan, moesten per direct thuisblijven. Ze mochten niet meer op bezoek bij familie en familie mocht niet meer op bezoek komen. Dit had een enorme impact. Doordat alle bewoners ineens alle dagen thuis waren, kwamen we in de problemen met de roosters. Bewoners waren hun structuur kwijt, ze begrepen niet wat er precies aan de hand was. Waarom mochten ze niet meer naar familie en naar hun werk? Gelukkig hebben wij binnen onze organisatie ook dagbesteding en kwamen de collega's van dagbesteding bij ons op de locatie activiteiten aanbieden. Ik merkte ook dat de bewoners passiever werden en minder vaak deelnamen aan de dagbesteding. Ook was het duidelijk dat zij konden merken dat wij als personeel nog wel sociale contacten hadden, terwijl zij dit niet mochten. Dat is moeilijk uit te leggen. Dit alles is zeer ingrijpend. Eerst denk je nog, "dit is voor een paar weken", maar als het dan maanden wordt is dat wel heel ingrijpend.

Wij hebben als team een fietsenschuur omgetoverd tot een soort van ontmoetingsruimte waar dan bewoners een half uurtje familie mochten ontvangen zodat ze dan toch een face to face contact hadden. Want in de woonlocatie zelf mocht niemand anders komen dan alleen het personeel. Als personeel moeten we wel de anderhalve meter in acht nemen. Dat heb ik zelf als het moeilijkst ervaren, omdat onze bewoners zo'n behoefte hebben aan een knuffel, even een arm om hen heen. Ik beken dan ook hierbij dat ik me aan die regel niet hou.

Ik zelf heb het als een enorm gemis ervaren dat wij als team geen teamoverleg meer hadden. Alles moest via de rapportage omdat we niet met teveel mensen in één ruimte mochten zijn. Later gingen wij wel via Teams overleggen maar het blijft anders dan wanneer je live kunt vergaderen. De directeur van onze organisatie heeft er alles aan gedaan om voor persoonlijke beschermende middelen te zorgen.

In juni werden de dagbestedingslocaties weer geopend en dat gaf wel meer lucht voor de bewoners. Ze kwamen weer iets meer in hun structuur. Wel moesten ze zich houden aan de anderhalve meter, het handen wassen enz. Voor de een is dat makkelijker na te leven dan voor de ander en dat geeft onderling nog weleens irritatie. De zomer is dan gelukkig een beetje “normaal” en er is wat meer ruimte en vrijheid om dingen te doen.

Wanneer echter de tweede golf zich aankondigt ontstaat er wel paniek en mogen bewoners weer niet naar dagbesteding. Gelukkig komt het niet zover. Wel moeten de eerste bewoners getest worden omdat ze corona gerelateerde klachten hebben. Ze mogen dan hun kamer niet meer af en krijgen hun eten en drinken om de deur gezet. De spanning voor zowel bewoner als medewerker is verschrikkelijk en wat is de opluchting groot als de uitslag van de test negatief is.

Zelf heb ik die druk ervaren toen ik een avonddienst moest werken en ik wat vage klachten van keelpijn had; ik herkende deze klachten als een beetje vermoeidheid en heb dat wel vaker. Maar nu werd ik zo onzeker dat ik mijn eigen lijf niet meer vertrouwde, want het kon natuurlijk ook corona zijn. Toch maar geïnformeerd bij het coronateam van de organisatie en “nee ik mocht niet gaan werken, moest eerst getest worden”. Dat betekent dat je je eigen lijf niet meer mag en kan vertrouwen en dat er collega's jouw dienst moeten overnemen. Zelf zit je thuis met echt vage klachten en word je getest; wachten op de uitslag die natuurlijk negatief is. Ondertussen zijn dat twee diensten die dus vervangen moesten worden en dan gaat het alleen om mij. Dit gebeurt dan regelmatig met collega's die moeten testen. Elke keer weer die spanning van onzekerheid en het oplossen van diensten. Ik merk aan mijzelf dat ik daar gespannen door raak, want wat te doen wanneer een uitslag positief is, hoe vertel ik dat de bewoners en collega's? Die spanning maakt dat de rek er bij mij en collega's uit is. Het is niet het werk wat veel van ons vraagt maar de paniek en angstmakerij die dagelijks op ons afkomt.

In privé hebben wij als mantelzorgers het heel direct ervaren met mijn schoonmoeder. Zij woont in een aanleunwoning van een zorgcentrum. Wij doen veel de boodschappen voor haar en brengen haar regelmatig eten. Wanneer er dingen even niet gaan, worden wij gevraagd om hulp. Ineens mochten wij niet meer komen en moesten wij de boodschappen afgeven bij het zorgcentrum en werd het gebracht. Wanneer er boodschappen bij waren die gekoeld moesten worden, waren wij er niet zeker van dat het direct gebracht werd en ook de boodschappen opruimen kan soms voor mijn schoonmoeder een hele klus zijn. Maar ja, wij mochten niet bij haar komen. Wij hebben ervoor gezorgd dat ze met een emmer/tas aan een touw via het balkon de boodschappen op kon trekken, wat eigenlijk ook veel te zwaar voor haar was. En wat was dat verdrietig om dit op die manier te moeten doen. Toen echter bij mijn schoonmoeder een lamp in de toilet/badkamer stuk ging en zij gebeld had met de huismeester om het te laten maken en die maar niet kwam, toen zijn wij weer naar haar toegegaan en zijn haar weer gewoon gaan bezoeken. Dit heeft wel wat voeten in aarde gehad. En nog steeds durft mijn schoonmoeder niet te knuffelen of een zoen te ontvangen want die anderhalve meter moet wel gehandhaafd worden, terwijl haar dat zo ontzettend veel verdriet doet.

En dan nu het vaccineren. Als zorg/wooncoördinator zal ik geen actief beleid voeren om bewoners en medewerkers enthousiast te maken om zich te laten vaccineren en ik zal mij daarbij beroepen op de wet Zorg en Dwang. Ook zal ik mij beroepen op mijn privacyrecht en zal geen verklaring afgeven aan mijn werkgever of ik wel of niet gevaccineerd ben. Ik zal mij onder geen beding laten vaccineren. Inmiddels hebben wij een oproep ontvangen van de werkgever om ons te laten vaccineren. Deze oproep heb ik als dwingend ervaren, maar wat de gevolgen zijn bij weigering, is niet bekend. Ik heb tijdens een telefoongesprek met mijn directeur aangegeven dat ik niet van plan ben mij te laten vaccineren. Daarop kreeg ik te horen dat daar wel consequenties aan kunnen hangen. Verschillende

vakbonden geven aan dat een werkgever een werknemer niet kan ontslaan vanwege weigering van vaccinatie, maar dat het wel zou kunnen dat een werknemer naar een andere werkplek wordt overgeplaatst. Ik kan mij binnen onze organisatie echter geen andere plek voorstellen waar ik zou kunnen werken. De directeur gaf ook aan dat het weigeren van vaccinatie ook in het privéleven consequenties zou kunnen hebben (geen vakantie, niet vliegen, niet meer naar de camping etc). Nu het onderwerp vaccinatie steeds vaker ter sprake komt, kan ik mij wel zorgen maken over hoe ver we gaan in dit land. Het kan dan wel niet verplicht zijn om te vaccineren, maar wanneer er dan allerlei maatregelen worden genomen wanneer iemand weigert, zie ik dat als een verkapte verplichting. Hoe vrijblijvend is het dan nog?

De reden waarom ik mij niet wil laten vaccineren is ten eerste dat ik nooit ziek ben. Ik heb ook nog nooit een griepvrijheid gehaald. Daarbij komt dat ik bepaalde dingen over dit nieuwe vaccin heb gelezen waardoor het voor mij niet veilig voelt. Zelfs als er verregaande consequenties aan vast zouden zitten, zou ik mij niet laten vaccineren.

Door de huidige lockdown merk ik bij onze bewoners dat er meer spanning is doordat men meer tijd met elkaar moet doorbrengen. Gelukkig mag de dagbesteding wel doorgaan, maar bepaalde dingen die door de bewoners als uitjes worden gezien, zoals bijvoorbeeld een boodschap halen, zijn niet meer mogelijk. De bewoners worden hierdoor passiever en koppiger.

Ik wil nog toevoegen dat ik mij echt ernstig zorgen maak. Dit gevoel neemt ook toe. Dat ligt met name aan de dwang die gelegd wordt op vaccinatie. Als ik denk aan mijn kinderen en kleinkinderen, vraag ik mij wel ernstig af waar we naartoe gaan. Ik maak mij ook zorgen over de verschillen die tussen mensen ontstaan als gevolg van de coronacrisis.

Leiderdorp
2 januari 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Karla van 't Wout - Kleen

.....

Drs. Pedro Kuit